

P E S M I

Dragutin Tadijanovič

CRNE VODE

1

Ali je ogenj
ali blisk sežgal
prastaro deblo,
da stoji noč za nočjo
ogrnjeno v črnino,
v vetru, ki ga ziblje
nalahno kakor ločje?

2

V zgodnji uri ribič
sliši klic iz noči.
Od kod
prihaja
glas? In stopi
med vrbe in trsje
in lokvanje speče.

Znova zasliši klic
in šumenje ptičjih kril
v meglenem plašču.
In odgovori
v noč Neznaneu.

3

Strela ga je prestavila
v pravljico o bliskih,
davnih kiparjih,
zdaj kot spomenik samote
bedi sežgani hrast,
molčeči čuvaj močvirja.

Varljiva tišina
visi nad mračnimi vodami.

NAJ MI SIJE SONCE IZ TVOJIH OČI

Dneve in dneve se moja glava sklanja
nad knjigo
Hölderlinovih pesmi.
Vselej, ko se oči
ločijo od črk, zagledajo
med vejami gole češnje
visoko planino, rastočo
iz morja. Z gozdom pokrito.
Od njenega vznožja se vijó poti
mimo hiš
na vrhove: vijó se, vijó
stoletja. In nihče se jim ne čudi:
ne drevesa, ki jih poleti zagrinjajo
s temnimi sencami, ne jaz,
ki sem se vzpenjal po njih (ali
pred stoletjem
ali včeraj), obsijan s prijateljskim
Soncem. Meni je sijalo sonce v srce
iz črnih oči mojega Sonca,
ki so me gledale iz grmovja, listja, debel,
iz zemlje in z neba. Naj sijejo,
naj sijejo oči mojega Sonca.
dokler jih ne pokliče črna planina,
da se spočijejo v njenem naročju. Z mano.

ŠKOLJKA

Oprostite mi, če mi morete,
da tudi jaz pišem balado o školjki.

Po kamniti primorski ulici
je v vrvežu deklic in mladih fantov
stopala majhna starka v črnem
in nosila v roki
košarico, polno
bleščečih se školjk.

Skozi smeh in šale
je počasi
hodila in tiho govorila.

kakor da jo slišijo
vsi: — Kupite školjke. Reva sem.
Nimam nikogar. Kupite školjke.
Sin moj edini v vojski je
padel. Zdaj sem sama, sama s školjkami.
Kupite jih. Kupite školjke.

Vrnil sem se s kupljeno školjko
v svoje mesto, na uho jo polagam
in šumenju v nji prisluškujem...
Sin moj edini... v vojski je
padel... Zdaj sem sama... sama s školjkami.
Kupite jih... Kupite školjke.

Oprostite mi, če mi morete,
da sem tudi jaz napisal balado o školjki.

OSAMLJENOST

Tu pred menoj nebo in morje
in sonce na vratih steklenih:
po dogovoru davnem že dolge ure
te čakamo in čakamo.

Ni še glasu o tebi. Moje nebo
se je začelo mračiti (oblaki,
črni kakor polnoč sredi zlate jeseni).
In morje zapira knjigo s pečati
modrimi, sonce pa steguje roke skozi vrata
in misli: Ti si
skrita za mano.

In jaz mu moram reči: — Ni je še, ni je...

In v sobi z mano molk, solze in sence.

MESEČINA NA MORJU

Zlomljen moški glas prihaja s črnega čolna
v ta kraj, do kamnitih hiš pozabljenega otoka.
Veslo je slišati, pljuskanje, krike galebov
in daljne klice z neznanih ladij.

Zamira že v modrih hribih jok harmonike,
žená izgubljenih gubé se koraki
s črnimi solzámi oblakov v skrivne globine,
v hlad med tihe ribe in rdeče rastline.

Oči zapiram: sam ležim na dnu morja
in modrih valov tihi šum poslušam.
V nejasne daljave motno sije svetilnik.
Lajajo pasji tropi. Ribiči vlečejo mreže.

Moj prijatelj mesec izza svetlih oblakov
pot neznanim ladjam obseva,
ki Srcé Ljubezni Moje vozijo,
da spusté ga na dno morja. Sem, k meni. V šumenje vodá.

POZNI ŽANJEC

Pozni žanjec ne vzdigne glave
iznad zrelega klasja. Le žanje,
hitro žanje; ne vidi, da zláti
sončni prah nič več ne plava
nad poljem. Mrak bo že. Mimo njega
gre zdaj z lici žarečimi
temna deklica s cvetom v laseh:
kliče mu z glasom drhtečim
večerni pozdrav. On pa ne sliši;
samo žanje, hitro žanje, sklonjen
nad črno zemljo; in ne ve:
ko noč spusti se, bo deklica
odšla že bogvedi kam, samo njen vonj
bo plaval nad strniščem. On pa se bo
vračal ves žalosten s težkim korakom,
sam, pozni žanjec.

Prevedel Jože Udovič